

Varför är män så pryda?

Tidningen Arbetet 1990

I en väletablerad herrekiperingsaffär, som klätt en anseelig mängd män under ett drygt halvt sekel, berättar expeditera; det som såldes på 30-talet är det som säljs idag. En herrkostym ska vara svart, brun eller grå. Och skjorta, berättar expeditera, ska vara vit. Dock har det lättats lite på trycket, en skär eller ljusblå skjorta är numera accepterad.

På frågan om det går an med en vinröd kostym blir expeditera bestörta. Nej, se det gör det inte, svarar de bestämt. En respekterad man kan inte bära en vinröd kostym. I alla fall inte en familjefar, och absolut inte en man i karriären.

Man behöver bara ta flyget till Stockholm för att få det bekräftat: ut ur planet väller en oformlig grå massa, som ljummen lava.

Det påstås, dock, att det unga manliga klädvalet har blivit friare. Har det? Var då?

Det försiktigt ljusblå jeansmodet har blivit kostym. Och tittar man på rockmusikens herrar – som på scenen har möjlighet att spränga ramar – så har det inte hänt mycket på fantasins område: svart, svart och åter svart. När jag går på fest blir jag gråtfärdig bara jag kommer in genom dörren. Det är fest men alla bär svart.

Svart påstås vara sexigt. I så fall är det svenska folket ett mycket sexigt folk. Men hur kan man tycka att västerlandets svar på den kinesiska overallen är sexigt?

Personligen tycker jag att svart är ett uttryck för rädsla att sticka ut, markera sig. Och det är inte lockande. För mig är det lockande när någon vågar visa sig själv.

Färger speglar humöret. På 60-talet när människor trodde på sin egen kraft var klädmodet färgglatt, optimistiskt – flower power. Idag när vi känner oss hotade är det den svarta färgen som dominerar. Mår jag dåligt är det svårt att klä sig i en provocerande knallröd klänning. Det kräver mod att trots sin inre sinnesstämning.

Är män ständigt deprimerade? Eller bara fega? Det kan vara 0+ grader i skuggan, de svettas och lider men få kliver ändå ur de murriga långbyxorna till förmån för ett par svala ljusa shorts. Gabardinbyxor och nylonskjortor - hur står man ut med dessa material nära kroppen, en het sommardag?

Om det är männens sociala tryck att inte vara tydliga, så är det kvinnornas att ha ett läckert, vackert, lockande uttryck. Och nu när det är sommar klär vi oss kvinnor i kortkort och uringat, armar och ben bara. Det är klara eller ljus färger, blommigt, brokigt, randigt och rutigt. Det är siden och silke, det är tunna, mjuka, lena material.

Då och då frågar jag mina manliga vänner; varför inte shorts? Varför inte rött, gult, neongrönt? Varför inte siden?

De flesta reagerar starkt, en och annan blir generad. Män har inte vackra ben, säger de som exempel på varför de inte bär shorts. På förslaget om höftskurna badbyxor himlar de med ögonen, suckar, fnyser eller kanske rent av blir ilska: det är bara bögar, fjollor eller muskel-egon som tar på sig sådant, menar de.

I medierna är det antingen påklädda män eller avklädda kvinnor. I en kärleksscen i en film exponeras kvinnans kropp, sällan mannens. Det längsta vi har kommit till, år 1990, är ballongdansen.

Skälet till detta påstås ofta vara att kvinnans kropp är vackrare än mannens – därför är manskroppen inte heller lika intressant att visa. Vilka är det som säger det? Är det kvinnorna som påstår något så ur-bota dumt, eller är det männen?

Nej, män har ett förvånande förakt för sig själva. En del projicerar sin längtan efter andra färger och andra material på kvinnan. De blir modeskapare, transvestiter eller kritiserande pojkvänner. Men nästan aldrig vågar de, ens för sin egen skull, utmana det sociala trycket och bjuda sig själv variation, estetik och personlighet.

Män är så förfärande pryda. Det blundar för sin maskulina skönhet – den som inte har med mode och trender att göra. Den som bara är. Den kompletterande skönheten som jag vill se mer av.